

Keramik door Saskia S.E. de Rooy (2011)

In memoriam Roberto Spizzichino (1944-2011)

Op 21 november overleed Roberto Spizzichino (67). Regelmatig kreeg de Italiaanse bekkensmid in zijn werkplaats bezoek van wereldberoemde drummers die zijn bekkens wilden uitproberen en aanschaffen. Onder hen jazzdrummer Joost Lijbaart.

In 2010, tijdens een van mijn jaarlijkse bezoeken aan Roberto, had hij het weer helemaal gevonden; een manier om zijn cymbals nog dunner maar tegelijk harder te maken waarmee zijn doel, het kopiëren van de mysterieuze oude K Zildjian-sound, bereikt was. Net als ieder jaar was hij wild enthousiast, en ik ook. Uren bleven we op de cymbals spelen, ons steeds weer verbaasd over wat we hoorden.

Elk jaar opnieuw had hij net een nieuwe uitvinding gedaan. Hameren met verschillende gedaanten. Hameren of juist grotere bell, een platter of juist boller cymbal. En dan waren er zijn uiterst geheime trucks. Hij liet daar niet veel over los, de oude alchemist, behalve dat het een manier was om de cymbals in kortere tijd veel ouder te laten klinken.

Wat telde was dat het werkte. Van over de hele wereld kwamen

drummers langs om zijn cymbals te proberen. Een paar jaar eerder had ik op een haar na John Riley gemist die hét Tony Williams bekkens bij zich had. Een jaar later konden we elkaar niet verstaan omdat er twee percussionisten van het Hawaii Symphony Orchestra driftig cymbals aan het proberen waren.

Hij bouwde ook (heel goed klinkende) drumstellen, ontwikkelde hardware en kwam tijdens een bezoek

vrolijk naar buiten om mede te delen dat hij een ultiem middel tegen insectenbeten had ontwikkeld.

Zelfs afgelopen zomer, toen ik hem voor het laatst zag en duidelijk was dat zijn gezondheid achteruitging, was hij bezig met een nieuw idee voor een hihat. Zijn grootste zorg toen was dat hij zich afvroeg hoe hij een uur stil kon zitten voor het portret dat mijn vrouw Saskia van hem wilde maken. Zijn altijd durende zoektocht naar het ultieme geluid was en is voor mij een grote inspiratie. Het is zeker dat zijn cymbals nog heel lang zullen klinken. (Joost Lijbaart)

Notenbalkentip door Mark Eeftens

Met *My Body* van Young The Giant hebben we eindelijk weer eens zo'n vette achtstenschuffle in de hitlijsten! En helemaal omdat drummer **François Comtois** dit leuke tompatroon in het couplet speelt. Dit is het basispatroon, maar met name de linkerhand speelt af en toe wat variaties. Niet moeilijk, wel erg leuk om te spelen, vooral op een grote, open klinkende drumset.

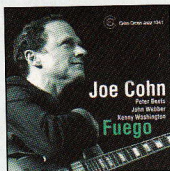

Young The Giant, met helemaal links François Comtois

JAZZ

Het is alweer even geleden dat ik me afvroeg op wat voor set iemand speelde, maar bij het horen van **Kenny Washington's** old school bopsound op *Fuego* van gitarist Joe Cohn lag de vraag op het puntje van mijn tong. Zo wil ik het óók – maar het is natuurlijk vooral hoe Washington zijn setje bespeelt. Aan de eerste paar maten van het eerste nummer heb je voldoende om te snappen waarom de New Yorker inmiddels al voor 46 cd's van het vaderlandse label Criss Cross Jazz tekende. Als jongere vertegenwoordiger van de oudste garde is hij er meer dan op zijn plek. • Dat betekent overigens niet dat Criss Cross Jazz zich uitsluitend beperkt tot de standards die je nu waarschijnlijk in je hoofd hoort. *Exception To The Rule* van de jonge Engelse pianist John Escreet laat dat overtuigend horen, wat eigenlijk al weggegeven wordt door de naam van de drummer. **Nasheet Waits** doet aan veel, maar nauwelijks aan brave kwartetjes. Wat een geweldige dynamiek toch, die man, wat een klankbeheersing en wat een mooi rollende opening van het album. Aan wie steeds wil blijven meetellen is deze cd niet besteed, en aan de meeste Criss Cross Jazz-adepten al evenmin, lijkt me – maar het blijft fijn dat zo'n label ook zijn eigen grenzen

af en toe overschrijdt. • Dat saxofonist Rudresh Mahanthappa graag grenzen overschrijdt, is bekender. De man mixt zijn Indiase roots met jazz, funk en elektronica, en laat

dat op *Sandhi* ritmisch onderstrepen door **Anantha Krishnan** op Indiase percussie en **Damion Reid** op drums. Razendknap, maar echt lekker mengen doen die twee niet, en echt lekker klinken doet de rest van het album al evenmin: ik hoor te veel hoofd, te weinig ziel. • Dan liever iets als *Sonic Shapes* van het kwartet van de 26-jarige Deense pianist Carl Winther, die al even weinig Deens klinkt als drummer **Anders Mogensen** en bassist Joel Illerhag, terwijl de lekker rauwe Amerikaanse tenor van Jerry Bergonzi het geheel nog eens stevig aanzet. Als je

hoort hoe Mogensen en Bergonzi in het eerste nummer even met z'n tweeën loos mogen gaan, vraag je je bijna af waarom ze zo niet eens een hele cd volspelen. • Veel frisse blikken ook op *Lost Keys* van het Poolse kwartet Maciej Fortuna, dat vrijwel alle stukken als groep lijkt te schrijven. Drummer is de weinig Poolse **Frank Parker**, die vijf jaar lang aan de zijde van crooner Kurt Elling opereerde en bij Maciej Fortuna aanzienlijk meer zijn eigen gang mag gaan. Maar gewone jazz blijft

het wel, allemaal. • De enige echt frisse wind op deze halve pagina komt van Talking Cows; een band met een drummer die zich op

zijn eigen site afficheert als een kalende, motor-maniakale Boeddha-aanhanger die stripboeken en gadgets verzamelt. Dat vertelt al snel meer

over de brede blik van **Yonga Sun** dan ik hier kan doen, en het illustreert perfect waarom de man zo op zijn plek is in een kwartet dat met *Almost Human* weer een geweldige brug slaat tussen jazz en geïmproviseerde muziek, zonder geneuzel of gefreak en met een boel intelligente ironie en een aangename vaart. Een kwartet dat samen met het Frysk Fanfare Orkest een project als *Cows In Space* opzet. Daar is weinig meer aan toe te voegen, toch?

• Komt er op het laatste moment nog meer frisse

wind langswaaien, en wel in de vorm van een prerelease van *True*, een pas in februari te verschijnen album van tenorist Yuri Honing. Met drummer **Joost Lijbaart**, pianist Wolfert Brederode en bassist Ruben Samara aan zijn zijde (het persbericht rept van vier generaties, maar dan duurt een generatie wel heel erg kort) toog Honing naar het überhip-

historische Berlijn, waar het viertal in één dag de hele plaat opnam. Als het goed is, draagt dat bij aan een organische sound – en het is goed. Het merendeel van de tracks wordt heel opvallend gedragen door intrigerende, aangenaam open drum- en basgrooves, met al even open piano- en saxlijnen, in een bijna filmische sfeer en met een ingetogen

variatie aan Lijbaart-sounds. Wie het kwartet al live horen wil, meldt zich op 29 december in Paradiso bij Honing's jaarlijkse Winterreise. (Higo Pinksterboer)

Ad van Son

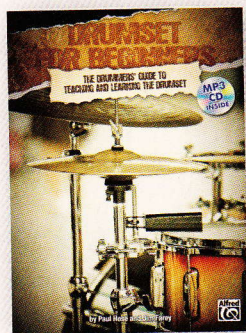

Joost Lijbaart

BOEKEN

Drumset For Beginners van Paul Hose en Jim Farey? Niet kopen! Dit boek bevat op zich een aantal aardige ideeën voor het leren bespelen van het drumstel in veel verschillende stijlen. De schrijvers doen dat aan de hand van oefeningen uit een aantal klassiekers onder de drumboeken die dan ook door de uitgever zeer ruim bemeten worden aangeprezen. Het halve boek staat zo dus vol met reclame voor andere boeken. De oefeningen zijn op zich bruikbaar,

want je moet wel erg slecht zijn als je uit die meesterwerken geen goede oefeningen weet te genereren.

Echter, bij de play-alongs gaat het mis. Beide schrijvers hebben namelijk ook hun eigen versie van elk nummer opgenomen en falen daarbij hopeloos. Sommige partijen zijn zo slecht ingespeeld, dat ik bijna zou zeggen: koop het boek dáárvoor, dan weet je meteen hoe het niet moet. Dat David Garibaldi het boek dan op de achterkant 'well produced' noemt, vooral de play-alongs... leert ons meteen dat dergelijke aanbevelingen dus

helemaal niets zeggen. • Rich Lackowski maakte een hoop werk van *Drum Masterclass*. Hij behandelt een aantal stijlen en de drummers die erbij horen. Ook vind je hun

set-up, alsmede een paar belangrijke ritmes van hun bekendste nummers. Je kunt alles verwachten, van Joey Jordison tot Buddy Rich en van punk tot reggae. Aardig, maar wel in het Duits. De grafische uitvoering is daarbij overigens wel heel netjes, met veel tijdbalken, luister-tips en foto's. Nu heb ik zelf een groot deel van deze spelers bewust meegemaakt in de afgelopen 35 jaar, maar voor de jongeren kan dit een aardig naslagwerkje zijn. (Mark Eeftens)